

je spočetka Lavrencij odstopil preplašeno. Stoprav prijazni pozdrav moža-velikana ga je nekoliko pomiril in vlil v njegovo tužno notranjščino toliko zaupanja, da mu je pohlevno razložil vso svojo nevoljo. Ko začuje orjak njegovo neveselo pripovedovanje, povzame smeje se: „Tebi je neznan vzrok in neznana ti je roka, ki deluje na to, da se ti ne izpolnijo srčne želje. Toda meni je vse to vidno in lahko bi ti povedal, kaj ti je storiti; ali to ostane skrivnost moje moči!“ Niti trenotek ni Lavrencij dvomil, da bi neznanec ne govoril resnice, saj se mu je zdel s prvim hipom s svojo

je živel Lavrencij še samotarneje, saj je čutil v sebi prepričanje, da ne dospe nikdar s svojim delom do konca. Vendar, kar ga je izredno bodlo, je bil porogljivi nasmeh neznanega velikana, ki ga je izza prvega snidenja srečaval, kadarkoli se je pobožnik izprehajal po samotnih potih. Neko noč pa je v sanjah začul trikrat čudno besedo, besedo, ki v domači govorici ni značila ničesar in ki je torej nikoli prej ni bil čul. In še potem, ko se je prebudil in premišljal o njej, si ni mogel raztolmačiti svojih sanj, oziroma trikratnega klica: Finn! Vstal je in odšel, kakor običajno na izpre-

ČRNOGORSKI KRALJEVIČ NAGOVARJA MIRIDITSKE POGLAVARJE.

ogromno postavo neko nadčloveško bitje. In milo je sklenil roke v prošnjo, naj mu razreši čudno uganko. Ali orjak je bil ravno toliko trdovraten, kolikor visok. In brezsrčno je odvrnil Lavrenciju: „Kdo ti prihaja ob delu v škodo, ti razodenem le pod pogojem, da v plačilo izrečeš moje ime ali pa mi ponudiš svoje oči!“ „Neusmiljenež!“ — vzdihne Lavrencij. „Kako naj te zakličem po imenu, ko te nisem videl še nikoli? In kako naj naposled nadaljujem delo, ki bi bilo moja dika še v prihodnjih stoletjih, brez svita svojih oči?“ — Samo zakrohotal se je orjak in odhajal s pikro opombo: „Ti bo pomagal že tvoj Bog!“ — Odslej

hod. Nedaleč od onega svojega zemljišča, na katerem je stalo novo, toda napol podrto zidovje pa nekaj marmornatih stebrov, sreča tujega orjaka. In glej! Nenadna, neumevna sila je Lavrenciju razprostrla roke ter mu potisnila na ustni skrivnostni klic poslednjih sanj: Finn, Finn, Finn! Ko da ga je napadel lev, je velikan divje zarjul, a ravnotako naglo pobegnil med stebre ter se oklenil enega z vso močjo, da bi ga urno podrl na tla. Enako je storila njegova žena, ki je na njegov krik prihitela z otrokom kdoveodkod, da je Lavrencij strme gledal to nežensko ženo. Ali kmalu se je zdramil, saj je uganil, kaj je značil njegov